

IOAN TIPEI

Rector ITP București

„Îți mulțumesc, Doamne, în primul rând pentru că nu am mai fost furat până acum; în al doilea rând, pentru că deși mi-au furat portmoneul, nu mi-au luat viața; în al treilea rând, pentru că deși mi-au luat totul, nu a fost așa de mult; și în al patrulea rând, pentru că eu am fost cel furat și nu am fost cel care a furat.”

Matthew Henry

Integritatea slujitorului creștin (3)

Întoarcerea la integritate

Cultivarea virtuții integrității se face prin educația în familie, în școli și în biserică. Educația se face, însă, nu numai prin metoda pozitivă de expunere a principiilor biblice și morale, ci și prin luarea unor măsuri categorice de pedepsire a celor care recurg la înșelătorie pentru a-și atinge scopurile.

Având, însă, în vedere nivelul înalt de corupție din societate și faptul că înșelătoria a fost instituționalizată și încurajată prin practicile corporațiilor și ale instituțiilor statului, am da dovadă de naivitate să credem că restaurarea integrității pe plan social este un demers facil. Exemplele negative pe care ni le oferă tocmai cei care sunt aleși de popor să promoveze cinstea, dreptatea și adevărul au răsunet mai puternic în viața tinerei generații decât educația pe care aceș-

tia o primesc în familie sau în școli prin cursurile de etică personală sau etică în afaceri. Apoi, un alt factor care încurajează lipsa de integritate este faptul că șansele de a fi prins asupra unei ilegalități sunt mai reduse decât șansele de a câștiga semnificativ de pe urma ei. În aceste condiții, puțini vor fi cei care vor renunța la metodele ilicite prin care obțin importante beneficii materiale, satisfacție sau își asigură puterea. Însă, așa cum afirmă Thomas Babington Macaulay, „măsura integrității unui om este dată de ceea ce ar face dacă ar ști că nu va fi niciodată prins asupra faptei”.

Cea mai eficientă metodă de restaurare a integrității sociale pe care o aplică statul este totuși justiția, fiindcă cei mai mulți oameni se încadrează în normele acceptabile de integritate datorită fricii pe care o poartă de pedeapsă, nu datorită unei conștiințe sociale ridicate. O astfel de metodă, însă, nu se ocupă decât de aspectul simptomatic al fenomenului corupției. Nu există pedeapsă sau revoluție culturală care să poată vindeca această maladie a societății. Ca păcatul corupției să fie smuls din rădăcini este nevoie de o revoluție spirituală a națiunii.

Așadar, speranța societății rămâne, totuși, Biserica. Dacă integritatea nu s-ar găsi nici în cadrul Bisericii, care ar trebui să fie exponentul unui standard moral ridicat, nu ar mai rămâne nici o speranță de restaurare a acesteia în lumea viciată în care trăim. Reiese de aici responsabilitatea extraordinară pe care

S-ar putea ca viața ta să fie singura Biblie pe care o citesc unii oameni.

Autor necunoscut

o au atât creștinii de rând, dar mai cu seamă slujitorii bisericii, de a fi „lumina lumii și sarea pământului.”

În biserica zilelor noastre se simte tot mai mult o lipsă de modele în ce privește integritatea și consacrarea. H. Jackson Brown Jr. spunea: „Trăiește în așa fel ca atunci când copiii tăi vor cugeta la corectitudine și integritate să se gândească la tine”. Puterea exemplului pe care îl dă un om este direct proporțională cu poziția de autoritate pe care o ocupă, datorită vizibilității acestei poziții. În cazul unui slujitor al Evangheliei, la poziția de autoritate se adaugă și factorul de compatibilitate a integrității